

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:39 | 18:55 | 18:47 | 18:56

מוצאי שבת 19:54 | 19:57 | 19:57 | 19:56

רבינו תם 20:33 | 20:30 | 20:33 | 20:32

משכיל לדוד

הדרך להשגת הקדושה

וכיצד יזכו עם ישראל לרומם את נשמתם לדרגת נשמותיהם של העוברים - על ידי כך ש"יהיו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערווה אתה מוצא קדושה" וביאור הדברים שעל ידי שבני ישראל יגדרו עצמם ויתרחקו מן העריות ומנגד יתקרבו לתורה הקדושה, יבואו הם לקדש עצמם כפי שצויה עליהם הקב"ה.

מצינו שלאחר שנצטוו ישראל להיות קדושים, בא משה רבנו ואומר להם "איש אמו ואביו תיראו". ונראה לבאר שהקשר בין שני ציוויים אלו הוא בשל הידיעה ששלושה שותפים באדם - הקב"ה האב והאם. והנה רק מסיבה זו על האדם להודות להוריו ולכבד אותם, היות והם יצרוהו בעזרת הקב"ה והיו הראשונים שגרמו לקשר בינו לבין הקב"ה - בכך שהיה בבטן האם וראה את קדושת ה' יתברך עין בעין ללא מחיצה כלל.

לאחר מכן התורה מצווה אותו "את שבתותי תשמורו". ונראה לבאר שהקשר בין השבת לעניין "קדושים תהיו" הוא שהשבת מכונה 'שבת קודש' וכן נאמר על יום השבת שהקב"ה ברח אותו וקידש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו (בראשית ב, ג). ידוע הדבר שבשבת נוספת לאדם נשמה נוספת על הנשמה הנמצאת בו במשך כל השבוע ונקראת "נשמה יתירה". הקב"ה מביא לאדם ביום השבת נשמה יתירה היות ובשבת ישנה קדושה כה רבה עד שאין בכוחה של הנשמה הרגילה לשאת קדושה זו לבדה והיא צריכה עזרה ותמיכה מנשמה נוספת. על מנת שתוכל לספוג ולשאת את הקדושה העצומה הקיימת בשבת. וזהו כנאמר (קהלת ד, ט) "טובים השנים מן האחד", והיינו שעל ידי הימצאותן של שתי הנשמות גם יחד - הנשמה הרגילה והנשמה היתירה, בכוחו של האדם לשאת את הקדושה הרבה המצויה ביום השבת.

ומסיפה התורה ואומרת "אל תפנו אל האילים". ונראה לומר שהאילים זהו הכסף שאדם המחלל שבת מרוויח בשבת וכל הדברים האסורים שאדם עובר עליהם בשבת. ובזמן שאדם לא שומר את קדושת השבת ופותח את עסקיו על מנת להרוויח עוד כמה פרוטות, מעשה זה מוכיח שהאדם מאליל את הכסף בעיניו עד שאין בכוחו לסגור את עסקיו יום אחד בשבוע. ובימינו שאין יצר הרע לעבודת אילים, הכסף נעשה לאילול הגדול ביותר בכך שהוא משתלט על חיי האדם ומשבשם. כמו כן נאמר בתורה "ואלוהי מסכה לא תעשו לכם", ונראה שהמסכה של דורנו היא הטלוויזיה והאינטרנט אשר הם בבחינת חזיון תעתועים, בכך שהם לובשים צורה, ופושטים צורה וכל מטרתם להגביר ולהעצים את היצר הרע ולפתות את האדם לדבר עבירה. וכבר הזכרנו לעיל שהדרך הטובה ביותר להתעלות במעלות הקדושה היא באמצעות גדר לעריות, ורק על ידי התרחקות מן הכיעור והדומה לו, ויכל האדם למלא אחר ציווי ה' "קדושים תהיו כי קדוש אני".

פרשת קדושים פותחת בציווי ה' למשה לדבר אל בני ישראל ולומר להם שעליהם להיות קדושים כפי שהקב"ה קדוש. בהמשך הפסוקים התורה מצווה על עניין כיבוד הורים - בכך שעל האדם לירא ולפחד מאביו ואמו, ומתוך שיירא מהם יבוא גם לכבדם. באותו פסוק מצוים ישראל על מצות השבת, ובפסוק הבא משה רבנו מזהירם לבל יפנו אל האילים ולא יעבדו עבודה זרה, ואם נכתבו ציוויים אלו בסמיכות זה לזה אחד אחרי השני, משמע שישנו קשר ביניהם אשר בכוחו ללמדנו מוסר השכל.

התורה הקדושה (שמות טו, ב) אומרת שכאשר בני ישראל עמדו על שפת ים סוף בשביעי של פסח וראו כיצד הים נקרע לגזרים, מיד הכריזו בקול - "זה א-לי ואנוהו", ואומרים חז"ל (סוטה ל, ב) שגם העוברים שהיו במעי האמהות קראו ואמרו "זה א-לי ואנוהו". והנה פשוט שבכדי לצאת בקריאה מוחלטת של "זה א-לי ואנוהו" יש להכיר במציאותו של ה' יתברך, ואמנם בני ישראל שעמדו על שפת הים, כבר הכירו בכוחו הגדול ובידו הרמה של הקב"ה, אך מניין לעוברים לקרוא קריאה זו רק על סמך קריעת ים סוף, הרי קריאה שכזו מחייבת הכרה מעמיקה הרבה יותר בבורא ברוך הוא.

ומעניין זה אנו מסיקים שאם העוברים קראו מתוך מעי אימותיהן "זה א-לי ואנוהו", משמע שהיתה להם הכרה מוקדמת בקב"ה, שלולא כן לא היו יוצאים בקריאה שכזו. והוא שאומרים חז"ל (נדה ל, ב) שכאשר התינוק נמצא בבטן אימו, ישנו נר דלוק מעל ראשו ומלאך מלמד אותו תורה, ומהו אותו נר הדלוק למראשותיו של התינוק - הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל (פרדס רימונים לב, א) המקשרת ומחברת בין האדם לבוראו (עי' שבת ל, ב). העובר הנמצא בבטן אימו מכיר במציאותו של ה' יתברך יותר מן האנשים שכבר ירדו לעולם הזה ונשמתם התלכלכה מן החטאים, היות ונשמתו של העובר זכה וטהורה ועדיין לא טעמה טעם חטא ומשום כך הקשר שלה עם הבורא הוא חזק וישיר ללא כללך ופגמים החוסמים קשר ישיר זה.

אם כן העוברים הכריזו "זה א-לי ואנוהו" משום שהם הכירו קודם לכן את מציאותו הגדולה והנשגבה של הקב"ה - מתוך כך שניתנה בהם נשמה החצובה מן העליונים שעדיין לא טעמה טעם חטא. ומכיוון שנשמת העוברים עדיין לא נפגמה מן החטאים, אזי הקשר שלה עם הבורא הוא חזק וישיר פי כמה מנשמות האנשים המצויים בעולם הזה, אשר נשמתם הספיקה להתלכלך מאבק החטאים וכתוצאה מזה ההיכרות שלהם עם מלכות ה' נפגמה גם היא.

וזהו שציוה הקב"ה את בני ישראל (ויקרא יט, ב) "קדושים תהיו כי קדוש אני", דהיינו תשאפו תמיד לעלות ולקדש את נשמתכם לדרגה שבה היא הייתה מצויה בזמן היותה בבטן האם, ומכיוון שהאדם הוא יציר כפיו של הקב"ה ויש בו נשמה מן העליונים, הרי שעליו לשאוף תמיד להתעלות ולהימנות לקב"ה בקדושתו אשר נפח בו בעצמו את נשמתו.

הילולא דצדיקיא

- כו - רבי אפרים נבון דיין מח"ס "מחנה אפרים"
- כז - רבי יהודה כהנא מח"ס "קונטרס הספיקות"
- כח - רבי יחיא צאלח, המהרי"ץ
- כט - רבי יהודה העשל מח"ס "נימוקי הגרי"ב"
- ל - רבי יעקב בירב
- א - רבי משה שמואל שפירא ראש ישיבת באר יעקב
- ב - רבי שמואל מניקלשבורג

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זיהי דבר ה' אלי לאמר". (יחזקאל כ)

הקשר לפרשה:

הנביא יחזקאל צועק חמס על חטאיהם של ישראל בתקופתו, שהוא מענין הפרשה שבה מזהירים ישראל על קיום המצוות ושלא לעשות כתועבות הגויים.

"ואתן להם את חוקותי". (כ. יא)

אמר הכתוב "ואתן להם", כלומר בדרך מתנה ולא דרך מקח. שאם האדם קונה איזה חפץ, הוא יכול לבזותו ולאבדו כרצונו, כי כספו הוא.

אמנם אדם חשוב שנתן מתנה, אין למקבל לזלזל במתנה לאחר שקיבלה, כי נמצא שהוא מזלזל בנותן.

וזהו שאומר הכתוב "ואתן להם את חוקותי" - בתורת מתנה, כדי שיכבדו את המצוות ולא יזלזלו בהם.

(“צוארי שלל”)

"וגם את שבתותי נתתי להם". (יחזקאל כ. יב)

על הפסוק "לדעת כי אני ה' מקדשכם" (שמות לא. יג) דרשו חז"ל: "אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה; מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל. לך והודיעם" (שבת י:).

השבת, היא המתנה היותר חשובה שניתנה לעם ישראל, כמו החתן והכלה שמשדדים מתנות זה לזה אחרי שהתקשרו בברית התנאים.

והנה אם אמנם יקרה שהחתן והכלה נמנעים מלהיפגש יחד והנשים מרגנות אחריהם שנפסק הקשר ביניהם, מכל מקום אין הדבר עדין ברור כי יתכן שמפני איזו סיבה אחרת חדלו להיפגש ביניהם.

אבל מכיון שיצא קול הברה בעיר שהכלה החזירה לחתן את המתנות ששיגר לה החתן ביום האירוסין והכל רואים שהכלה אינה עונדת על אצבעה את הטבעת שנתן לה במתנה - אזי ברור לכל שנתפרדה החבילה וחזרו זה בזה.

כן הוא לגבי השבת; המתנה הנכבדה שניתנה לעם ישראל המעידה על הקשר שבין עם ישראל להקדוש ברוך הוא, ברית עולם היא לדורותם.

אולם אם רואים שהכלה - כנסת ישראל, פשטה מעל ידה את התכשיט היקר הזה והחזירתו לחתן, כלומר חודלת לשמור את השבת, אזי אות היא שנפסק הקשר בין ישראל להקדוש ברוך הוא, חלילה, וכי אין אנו מאורסים לו.

וכאשר אנו שומרים את השבת כהלכתה, אז קורא עלינו השי"ת "וארשתין לי לעולם".

(“חפץ חיים”)

במסילה נעלה

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אל-היכם"

(ויקרא יט. ב)

יהודי יקר בא לפני ואמר לי שבמקום העבודה שלו המחשבים מחוברים לאינטרנט. כיון שכך הוא מבקש לשמוע את עצתי כיצד יוכל להתגבר על עצמו שלא יתדרדר מבחינה רוחנית כתוצאה מהשימוש בכלי משחית זה, שכן הוא חש שהאינטרנט גורם לו לירידה רוחנית עצומה.

השבתי ליהודי שהדבר המועיל ביותר שיוכל לעשות למען הרוחניות שלו - הוא לעזוב את מקום עבודתו, למרות שמקום עבודה זה משמש עבורו כמקור פרנסה. כיון שבראש ובראשונה עליו לשמור על נשמתו שלא תאבד, ופרנסתו בעזרת ה' תישלח לו משמים באופן אחר ובצורה כשרה.

הנה נאמר בגמרא "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים" (ברכות לג:). כלומר; יראת השמים של האדם - נתונה אך ורק בידי בחירת האדם והיא בבחירתו האישית בלבד. לעומתה, מפתח הפרנסה - הוא נתון בידיו של הקב"ה. וכאשר הקב"ה יראה בהקרבנותו העצומה של האדם למען היראת שמים שלו - הוא כבר ידאג לו למקור פרנסה אחר וגם שיהיה כשר כדת של תורה.

לאחר צאת היהודי מעימי, חשבתי לעצמי גם אודות כוחו ההרסני והנורא של האינטרנט, פרי פיתוח טכנולוגי מתקדם, שכאשר משתמשים בו לדרך הטוב - ניתן להפיק ממנו את כל אוצרות תבל, אבל כשהוא משמש את כוחות הרשע - הרי הוא מפיל בתוכו חללים הרבה, ברוחניות ובגשמיות. ר"ל.

השער שאינו נסגר

באחת מדרשותי בציבור, דיברתי אודות היצר הרע שמביא את האדם ליאוש בעבודת ה'. בדברי אמרתי שלעיתים, כאשר האדם רואה שעוונותיו רבים מאד, הוא נופל ליאוש בעבודת ה' והיצר הרע מגביר עוד יותר את יאושו ומשכנע

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אין יהודי רע!

המספר לשון הרע וכן המקבל את הלשון הרע, שניהם יחד עוברים על מצות 'והלכת בדרכיו, שזהו ציווי לילך במידותיו של ה', שכולן טובות, ולא לדבר או לשמוע רע על בני ישראל, שזה נגד מידותיו של הקדוש ברוך הוא.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תכלית הקדושה מול תכלית הטומאה

"וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם". (ויקרא יט, א-ב)

"ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעוני מות יומתו, באבן ירגמו אותם דמיהם בם." (ויקרא כ, כז)

מצינו שפרשת קדושים פותחת בציווי לבני ישראל לשאוף תמיד להידבק בקדושה, היות והקב"ה הינו קדוש ועל כן אף על בניו לחפוץ להידמות לו ולהתקדש. והפרשה מסיימת בתכלית הטומאה והשיקוף באומרה שעל עם ישראל להרחיק נפשותיהם מחוקות הגויים ההולכים אל האוב והידעוני על מנת להוציא את המתים מקבריהם (עי' סנהדרין סה, ב) ולשמוע את דבריהם לגבי העתיד.

ונתעוררתי לשאול, אם פרשת קדושים כל תכליתה הינה קדושה וטהרה, משום מה בחרה התורה לסיים פרשה זו בתכלית הטומאה והמיאוס בזמן שלכאורה נראה שהיה לה לתורה לסיים בעניינים קדושים וטהורים התואמים את מהות פרשה קדושה זו.

והביאור בזה שרצתה התורה ללמדנו שכאשר האדם מפנה עורף לה' ולתורתו ומתרחק מן הקדושה, אזי יכול הוא לרדת מטה מטה עד אשר תדבק בו הטומאה, ולא סתם טומאה קלה, אלא טומאת אוב וידעוני המאוסים ומשוקצים בעיני הבורא ברוך הוא. משום כך חובה עלינו לשמר את הקדושה וחלילה לא לאבדה, ומתוך שנראה לקב"ה שאנו חפצים בקדושתו, נזכה להוסיף ולהרבות בקדושה עוד ועוד.

ומנגד, בזמן שלא מראים לבורא ברוך הוא שברצוננו להידבק בקדושתו, הרי שלשטן ניתנת יכולת אחיזה ושליטה באדם, וכך מבלי שישים לב ומבלי שייתן את דעתו לדבר, יכול הוא להתדרדר מטה מבחינה רוחנית עד שלא ירחק היום והוא ימצא עצמו שואל באוב ובידעוני, שזוהי טומאה מכוערת ומאוסה עד מאוד בעיני המקום ברוך הוא.

אם כן העובדה שהתורה סיימה פרשה קדושה זו בהזכרת דבר כה טמא כעבודת האוב והידעוני, באה להעמידנו על כך שזה כנגד זה ברא אלוקים, מצד אחד ישנה קדושה עצומה ומצד שני ישנה טומאה נוראה הנשלטת בכוח השטן, ובזמן שאדם מפנה עצמו מן הקדושה, הרי שהשטן ממחר להתלבש עליו ולחללו בטומאת אוב וידעוני שהינה טומאה קשה עד מאוד.

והחי יתן אל לבו להיות תמיד דבק בקדושה לבדה, על מנת שחלילה לא יתפנה מקום בלבו לכוחות הטומאה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו". (יט, יא)

ירמוז שאם אדם עבר על הראשונה ונגב, הקדוש ברוך הוא יזמין לו מכירין, על דרך אומרם ז"ל (חגיגה טז) העובר עבירה בסתר הקב"ה מכריז עליו ומפרסם רשתתו, ואם כן אם גנב, ה' יזמין מי שידע בגנבתו, ומצוה אותו ה' שלא יכחיש, והוא אומר "לא תכחשו". ומדבר הכתוב באופן שיכול להכחישו, כגון שאין כאן אלא עד אחד, אם הודה מה טוב, ואם הכחיש הרואה, הקדוש ברוך הוא יזמין לו עד שני שיעיד עליו שאינו יכול להכחיש, ואם יכחיש שקר בימינו ולא יועילו שקריו, והוא אומר "לא תשקרו" שמלבד שלא הועילו מעשיו הנה הוא עובר גם על לאו זה.

מן המעיין

"לעני ולגר תעזב אותם". (יט, ז)

מרן רבי יוסף קארו זיע"א, פירש את הכתוב בתהלים (יט, ז) "יחוס על דל ואביון מתוך ומחמס יגאל נפשם". כי בזה שחסים על הדלים והאביונים, על ידי חוקים טובים ומעשי חסד וצדק, הרי שעל ידי זה מתילים אותם מכשלונות מוסריים.

וזהו פשר סמיכות הכתובים "לעני ולגר תעזב אותם - לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו". הסמיכה התורה איסור גניבה לדיני לקט שכחה ופיאה, ללמדינו שכדי למנוע את הקהל מגניבות וגזילות, יש צורך לספק להם צרכי מחיה ומזון בסיסיים.

"לא תקלל חרש". (יט, יד)

בדרך רמז מזהיר רבינו הש"ך, בהסתמך על דברי הזוהר הקדוש בפרשת פקודי, שאלו לאדם לקלל את עצמו בחיי צער או בדחוק.

"חרש" ראשי תיבות: חיים רעים שלך.

ולכן סמך הכתוב ואמר "ויראת מא-להיך אני ה'" - רחמן ואיני חפץ בקללת האדם אלא בברכתו, שנאמר "ה' חפץ למען צדקו", לצדק את בריותיו

"ואהבת לרעך כמוך". (יט, יח)

על מאמר רבי עקיבא השגור בפי כולנו "זה כלל גדול בתורה", דקדק מוהר"ן מברסלב זצ"ל; מדוע הוסיף רבי עקיבא ואמר 'בתורה'?

וביאר שרבי עקיבא בא ללמדינו שעל האדם מוטל לאהוב את חבריו לא רק בעניי גשמיות, אלא עיקר האהבה צריך שהיה 'בתורה' - ללמוד איתו תורה ומוסר ויראת ה' הטוהרה.

וזה עיקר האהבה!

"מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מא-להיך אני ה'". (יט, לב)

בגמרא (קדושין לג:) אמר רבי אלעזר: כל ת"ח שאין עומד מפני רבו נקרא רשע ואינו מאריך ימים ותלמודו משתכח, שנאמר (קהלת ח.ג) וטוב לא יהיה לרשע ולא יאריך ימים כצל אשר איננו ירא מלפני אלקים, מורא זו איני יודע מהו, כשהוא אומר ויראת מאלהיך הרי מורא זו קימה.

הגאון רבינו יוסף שלום אלישיב זצ"ל, מיישב בדרך נפלאה את תמיהתו של היתורת משה; מה מדה כנגד מדה יש בעונש זה?

והביא, שמצינו עוד בגמרא שם; איסי בן יהודה אומר מפני שיבה תקום כל שיבה במשמע. ופירש רש"י וה"ק מפני שיבה תקום, והדרת תקום והדרת פני זקן שקנה חכמה ואפילו יניק.

אם כן, העונש מדה כנגד מדה, שכן הוא לא עמד בפני רבו והקב"ה מענישו שגם מפניו לא יעמדו, וזאת ע"י שלא יאריך ימים, וממילא לא יגיע לגיל זקנה שאז צריך לקום מפניו משום 'מפני שיבה תקום'. שמה תאמר עדיין יקומו מפניו בהיותו 'ניק וחכים', ע"ז אמר שתלמודו משתכח וא"כ בשל ב' סיבות הללו לא יעמדו מפניו.

בדרך האבות

משה קיבל תורה מסיני

צריך להבין מדוע לא אמר משה קיבל תורה מפי הקב"ה, שהרי למעשה לא קיבל משה את התורה מהר סיני, אלא מידי הקב"ה.

ונראה לבאר לפי מה שאמרו רבותינו ז"ל (פסיקתא רבתי ז) ההרים הגבוהים, שהם תבור וכרמל באו מסוף העולם מתגאים ואומרים, אנו גבוהים ועלינו הקב"ה נותן את התורה, אבל סיני השפיל עצמו לומר שאני נמוך, ומי אני שתינתן התורה עלי, לכן ניתנה התורה עליו ולא על האחרים.

באותה שעה למד משה רבינו ענוה מהר סיני, ונשא קל וחומר בעצמו, ואמר, ומה הר שכולו עפר ולא נעשה לא לשכר ולא להפסד, אם זוכה אינו מקבל שכר ואם חוטא אינו מקבל פורענות, ואף על פי כן השפיל עצמו לפני הקב"ה, אני שנצטויתי על הענוה, ואם אזכה אני מקבל שכר, ואם אחטא אני מקבל פורענות, על אחת כמה וכמה שאני צריך להשפיל עצמי לפני הקב"ה, ומיד השפיל את עצמו.

ולכן לא אמר התנא משה קיבל תורה מהקב"ה, או משה קיבל תורה בהר סיני, אלא משה קיבל תורה מסיני. להודיע, שלא זכה משה שתינתן תורה על ידו אלא על ידי ענוה שהיתה בו, ומהיכן למד ענוה, מסיני, לכן

אנשי אמונה

פניני מוסר מאוצרו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

רק אדם פשוט מאנשי העיר, ולא יותר. ואף תלמידיו אחריו נקראו כן, יוסי בן יועזר איש צרדה, ויוסי בן יוחנן איש ירושלים, לפי שאף הן הלכו בדרכי רבם, והחזיקו עצמם כאילו אינם יותר מבני אדם פשוטים, מאנשי העיר. ולכן אמר תלמידו יוסי בן יועזר, הוי מתאבק בעפר רגליהם של חכמים, כלומר, שלא תחזיק עצמך חכם, אלא תמיד תחזיק עצמך עפר תחת כפות רגלי החכמים, וכל שכן שלא תלמד כדי להתגדל, וכדי שיקראוך חכם או זקן שיושב בישיבה.

הלל ושמאי קבלו מהם הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה

נראה לפרש מה שאמר קבלו מהם, שהלל ושמאי היו מקבלים דברי תורה זה מזה, ואף על פי שהיו ביניהם תמיד מחלוקות, אף על פי כן למדו וקיבלו זה מזה, כדי שלא יאמרו בני אדם שאינם אוהבים זה את זה, וכל המחלוקות שהיו ביניהם לא היו משום שנאה ח"ו, אלא לפי שהם קיבלו את ההלכה מרבותיהם כך, והם קיבלו את ההלכה אחרת.

לכן אמר הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום. ואף על פי שהם חלוקים ביניהם בדברי הלכה, מכל מקום הם אוהבים זה את זה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא (קדושין ל, ב) אפילו האב ובנו, הרב ותלמידו, שעוסקים בתורה ונעשים אויבים זה את זה, אינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה.

לא כתב התנא משה קיבל תורה מהר סיני לפי שהר רמז לגבוהות, ולא כתב אלא משה קיבל תורה מסיני.

לכן פותחת מסכת אבות - שענינה דרך ארץ ויראת חטא וקנין תורה - במשנה זו, ללמדך, שאין האדם יכול לזכות לכתרה של תורה, אלא על ידי ענוה.

שמעון הצדיק

למה נקרא שמעון הצדיק? לפי שכל ימיו לא החשיב עצמו אלא כשיריים וכטפיל לאנשי כנסת הגדולה, ולא כאחד מהם, וכל ימיו ברח מן הכבוד, לכן רדף הכבוד אחריו, והתחילו בני אדם לקרות אותו צדיק. וכל הבורח מן הכבוד, הכבוד בורח אחריו.

אנטיגנוס איש סוכו קבל משמעון הצדיק

צריך להבין מפני מה נקרא איש סוכו, ולא אנטיגנוסמסוכו, או אנטיגנוס מעיר סוכו.

ואפשר לומר לפי מה שאמרו בגמרא (נדרים סב, א) לא יאמר אדם, אקרא שיקראוני חכם, אשנה שיקראוני רבי, אשנן שאהיה זקן ואשב בישיבה, אלא למד מאהבה וסוף הכבוד לבא. ולפי שרבו של אנטיגנוס היה נקרא בפי בני אדם שמעון הצדיק, היה אנטיגנוס תלמידו רגיל לומר לתלמידיו, אל תלמדו תורה כדי שיקראו אתכם צדיק, או בתואר אחר, אלא תלמדו מאהבה, שלא על מנת לקבל תואר כבוד.

ואנטיגנוס עצמו נאה דורש היה, ונאה קנים את דבריו, וקרא עצמו איש סוכו, כאילו היה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אחד מארבעת בניו של כ"ק רבי חיים זיע"א, היה הצדיק רבי יוסף זיע"א. איש תם וישר, יושב אהלים שכל ענין לא היה לו בהוויות העולם הזה. תמיד ישב על התורה ועל העבודה, ואת כל עניני הבית אשתו היתה מנהלת ביד רמה.

מצבם הכלכלי של בני הזוג, לא היה מזהיר. רבי יוסף היה מקיים בעצמו "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וחיי צער תחיה", אשתו הצדקנית ע"ה, לא התלוננה על כך מעולם, אהבת התורה שקיינה בליבה ריחפה תמיד מעל כל צעד וצעד בחייה. והיא מצידה הניחה לו לשבת ולעסוק כל ימיו על אדני התורה והיראה, תוך כדי פרישות מכל הבלי העולם הזה. והנה נכנס ובא חודש ניסן, ובבית אין מאומה. לא מצות ולא יין, לא פירות ולא ירקות, לא מלבושים ולא מנעלים לילדים. ניגשה האשה לבעלה, ובפיה בקשה צנועה: "הנה באו מים עד נפש, תלך בבקשה לקבר אביך הקדוש, ושם תבקש עליך ועל משפחתך; שיהיה לנו מצות, יין, בשר, בגדים ונעלים לילדים, שמלה לי וחליפה עבורך. תרשום הכל כדי שלא תשכח".

רבי יוסף זיע"א, עשה כמצות אשתו. למחרת השכים קום, ותיכף לאחר תפילת שחרית נטל עמו ספר תהילים והלך אל בית העלמין. הוא ניגש לקבר אביו הקדוש, הניח על המצבה את רשימת הדברים אותם ביקשה אשתו, וקרא פרקי תהילים לפי אותיות שם אביו הקדוש זיע"א.

כשסיים את סדר התפילה, שב רבי יוסף זיע"א לביתו, ואמר לאשתו כי עשה כדבריה, וכעת לא נותר להם אלא להמתין לישועת ה' כי בוא תבוא במהרה.

בו ביום חלם בשנתו יהודי עשיר, שהצדיק רבי חיים פינטו זיע"א מתגלה אליו, ואומר לו: "אתה ישן שנת ישרים בזמן שלבני רבי יוסף, אין בביתו מצרכי מזון, בגדים ומנעלים לכבוד החג. קום מיד ועלה אל עליית הגג, שם תמצא רשימה בכתב ידו של בני, בה הוא כתב את כל מה שחסר לו לצרכי החג".

אותו יהודי התעורר, קם ממיטתו ועלה אל הגג, ושם גילה כי חלום אמת חלם. בגג היתה מצויה רשימה מפורטת בכתב ידו של הצדיק רבי יוסף זיע"א ובה רשום כל מה שחסר לו לקראת החג. עם אור השחר, יצא מביתו אותו יהודי עשיר וקנה לרבי יוסף זיע"א, את כל מחסורו, כפי שהיה מפורט ברשימת המצרכים שמצא בעליית הגג שביתו. ולאחר שעה ארוכה הכל הונח אחר כבוד בפתח ביתו של הצדיק רבי יוסף זיע"א.

באותה שעת לילה, נגלה רבי חיים זיע"א בחלום, גם אל בנו רבי יוסף זיע"א, ובישר לו, כי בעזרת ה' בעוד כמה שעות יגיע פלוני אלמוני עם עגלות, ובהן כל מה שביקש ממנו במכתב. אשריכם הצדיקים שמתקיים בכם הכתוב "רצון יראוי יעשה".